

Universitätsbibliothek Paderborn

Dvx Spiritvalis

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.Xiii.

Cap. XVI. Heroicam fiduciam fundari in vnione cum vnigenito Dei filio, eamq[ue] etiam ad orandum pro alijs extendi, quæ indicia ostendant, orationem exauditam esse: & quænam sint exiguæ fiduciae ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48784](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48784)

CAPVT XVI.

*HEROICAM FIDUCIAM
fundari in vnione cum vnigenito
filio, eamque etiam ad orandum pro
lijs extendi, quæ indicia ostendant
rationem exauditam esse; &
quanam sint exigua fidu-
cia radices.*

INSATIABILIS, omnia
est cœlestis nostri patris
charitas, vt quæ nunquam
desinat manifestare nobis
nouos modos, de eius boni-
tate confidendi, quo magis
ra ex ea bona, per orationem
nem proueniant. Nouerat benè hic Dominus
adoptiuos filios, nunquam esse suis parentibus
ita charos, atque naturales; amor enim
peregrinus est, & naturæ aduenit propter
optionem: Hic verò est connaturalis, propter
generationem. Et quoniam omnes homines
adoptiuum tantum Dei filij esse possumus,
gratiam adoptionis, voluit ipse cœlestis pater
filium suum vnigenitum & naturalem
IESUM CHRISTUM Seruatorem
strum supplere, quod nobis deerat: qui
psum nobis coniungens, fiduciam nostram
excellenti sua filiatione fundaret. Ita vt

dem vniti confidamus, ac petamus Patrem nō-
 strum, sicut ipsemet filius eius naturalis: quæ
 optima est fiducia, quam habere possimus:
 Hinc bolum tanquam optimum, seruauit in
 vltimum locum cœlestis noster Magister, &
 absque parabolis, eum modum petendi docuit
 nos in vltimo sermone post cœnā, dicens: a
Amen dico vobis siquid petieritis Patrem a Ioan. 16. 23
in nomine meo, dabit vobis. Vt quemodo non pe-
teritis qui: quam in nomine meo: petite & acci-
pietis, vt gaudium vestrū sit plenū. Quid est autē
in nomine Christi petere, nisi (vt cap. 14. §. 5. di-
ximus) petere ex parte vnigeniti filij Dei, atq;
si ipsemet, & sibi ipsi peteret; eidemque dandū
esset, quod petitur: sicut reuera eius intuitu
nobis datur. Quod si naturali filio nihil est de-
negandum: quomodo negabitur adoptiuo
petenti, quatenus est vnum cum naturali; nec
proprio suo nōe petēti naturalis filij vnigeniti
nomine, qui æquē est bonus, atque ipsemet Pa-
ter? Facilius hoc intelligetur, si memineri-
mus, quid filij Iacob, post mortem patris, di-
xerint fratri suo Ioseph, quod illis condonaret
inuriam, in eius venditione ipsi illatam: b Pa- b Gen. 50. 16.
ter tuus (inquiunt) praecepit nobis, antequam
moreretur, vt hac tibi verbis illius dicerem⁹: ob-
seruo vt obliuiscaris sceleris fratrum tuorum: & pec-
cati atq; malitia, quā exercuerūt in te: nos quoq;
oramus, vt seruo Dei Patri tuo, demittas iniqui-
tatē hāc. Quasi dicerēt. Hæc gratia & cōdona-
tio nō sit nobis, sed patri tuo Iacob seruo Dei, q-
nō peccauit sicut nos; & in ei⁹ nōe illā petim⁹:

Vide Toler.
 in c. 16. Ioa.

Alius textus
 habet:
 Seruis Dei
 Patris tui.

X SPIRITUS
 PONTE

quia ipse præcepit nobis, vt suo nomine peteremus, Quæ verba ad eum Iosephum con-
 liuerunt, vt statim fleuerit, nec solum ini-
 condonauerit, sed magnis etiam beneficiis
 dulgentiaque eos fuerit profecutus. In
 itaque modum, te constitues coram
 patre, indutus fiducial vnigeniti eius filij, &
 nocentia sanctissimæ eius vitæ, ac verbis
 nitus, quibus te docuit orare; titulis de-
 fretus, quos habes in eius meritis fundatos,
 ut supra insinuauimus, dicens: Pater æterni
 ducia, qua huc venio, non est solum ad
 filij, sed naturalis & vnigeniti filij tui:
 peto, eius nomine peto: verba quæ pro
 eius sunt; & gratiam pro qua supplico, illi
 tius, quam mihi præstabis. Si peccata mihi
 mittis, ipsi remittis, qui nunquam peccata
 virtutes mihi concedis, illi concedis, qui
 est promeritus. & quoniam eum non ex
 non potes, nec me poteris non ex. uide.
 ducia altissima? ò oratio potentissima?
 potest hac excelsior esse altitudo; quæ po-
 tia huic par esse potest? & vt sis adhuc
 ac securior in hoc; attende, quid dixerit
 uid de ipso Christo D. N. in cœlum ascen-
 te: *c. Accipisti, inquit, dona in hominibus,*
 sententiam explicans Apost. *d. dedit, in*
dona hominibus ad insinuandū, quod Deo
 bis dat, id ipsum Christum recipere; quia
 est, atque si ipsi Christo dareretur; qui, quia
 est, dat sibi ipsi, qua est homo, quod nobis
 eo quod nos habeat sibi inuitos; ac propter

c. 14.

c. Psal. 67. 19
d. Eph. 4. 8.

in die iudicij dicet iustis: *e quod vni ex mini-
stris meis fecistis, mihi fecistis.* & similiter nunc
dicat eterno suo Patri, id quod vni ex his mi-
nistris seruis meis das, hoc mihi das; quia sunt
in unum mecum, & ego cum eis.

EX quo fit, vt ad talē fiduciam ita solidē in
nobis fundandam, vt impetrare possit à Deo
quicquid petierimus; necesse sit habere ex par-
te nostra, perfectam hanc cū iplo Christo D.
N. vnionem, per amorem scilicet eius & obe-
dientiam, qua sanctissimæ eius voluntati sub-
iciamur: quod ipsemet monuit, cū dixit: *f*
si manseritis in me, & verba mea in vobis man-
serint, quod unque volueritis, petetis, & fiet vo-
bis. O altitudo sapientiæ & charitatis Christi?
quid hoc est, quod dicis Domine? An nescis vo-
luntatem hominum, propendere ex seipsa ad
carnem suam? ad honorem suum? ad com-
modum? ad delicias? imò ad seipsam in om-
nibus, quæ illi placent? Quomodo ergo tan-
quam huic voluntati tribuis, vt quicquid vo-
luerit, petat; nam id totum eis dabitur ei? Be-
ne tamen nouit sapientissimus noster Magi-
ster, quid promittat; & cuiam voluntati fa-
cultatem faciat, quæcunque voluerit, petendi.
Si enim voluntas illa, ipsi permanet coniuncta,
per amorem & obedientiam: nunquā verbis i-
ustus petet, nisi quod huic vnioni sit cōforme;
& ad eam conseruandam ac perficiendam cō-
ferat; & quoniam voluntas sic vnita Christo,
est eadem cum ipsius Christi voluntate, petat
quæcunq; voluerit: omnia enim ei cōcedentur,

e Matt. 25. 40

f Ioan. 15. 7.

SPIRITUS
PONTE

31. Ioa. 3. 21.

atque si ipsemet Christus peteret, cuius talis est voluntas. Hæc illa est insignis fiducia, qua S. Ioannes: *g Carissimi, inquit, si cor nostrum non reprehenderit nos* (de culpa videlicet, in obedientia aut disunctione ab ipso) *fiduciam habemus ad Deum: & quicquid petierimus, accipiemus ab eo: quoniam mandata eius custodimus, & ea quæ sunt placita coram eo, facimus.* Et iterum: *h Hæc est fiducia, quam habemus ad eum: quia quocumque petierimus secundum voluntatem eius, audit nos: quia ipse docuit nos petitiones, quas ab ipso postulemus.* Conseruat hæc vnionem & obedientiam Deo, & in eo de nouo petere, iuxta hanc fiduciam formam: re ipsa experieris abundantiam bonorum, quæ recipies, ita vt gaudium tuum eorum possessione sit plenum.

2.
Quinq; modi
fiduciam

Hic fundare poteris omnes modos fiduciam, quibus eam habere poteris in Deum, si velis. Quos esse perfectos: Fiduciam pauperis, quæ innititur non proprijs meritis sed alienis; quæ tamen tibi, propter vnionem quam habes cum eo, cuius illa sunt appropriando; Fiduciam amici, quæ fidelibus Domino suo præstatis obsequijs innititur, licet ea præstiteris ab ipso acceptis, cum esses eius voluntarius; Amic: fundatam in vnione, quæ in vnione efficit amicitiam; Filij, fundatam in vnione, quæ efficit spiritualis generatio in Esse gratiarum; denique fiduciam sponsæ, quæ tota innititur vnioni, ex spirituali coniugio ob charitatem perfectam exortæ. Quacumque harum fiduciarum

placebit tibi, sicut alteri Iacob, Deum ipsum apprehendere, & cum eo in oratione luctari, in-
stanter perseverando, & confidenter dicendo:
Non dimittam te, nisi benedixeris mihi: & cō-
cesseris, quod peto. Scio enim, id tibi placere,
siquidē non peto, nisi quod tu vis, ut petam. Et
interdum eoque progreditur huius fiducia
securitas & certitudo, ut dicat sicut Moyses: *k*
aut amitte populo hanc noxam; aut si non facis
dele me de libro tuo, quē scripsisti. quod fuit idē
atque si dixisset, aut concede id, pro quo sup-
plico; aut, si non concedis, dissoluatur unio il-
la & amicitia, qua sumus coniuncti: non quod
velit vlllo modo dissolui; sed quia nouit, quāti
Deus illam faciat, quantumq; delectetur eam
conseruando. & ideo ea vtitur, tanquā optimo
titulo & causa, ad impetrandum quod cupit.

i Gen. 22. 26

k Exod. 32. 32

S. r.

De fiducia, dum aliquid pro alijs pe-
titur.

HINC fit, quod hęc fiducia non se con-
tineat in ijs, quę sperat petitq; pro se;
sed extendat se etiā ad petendum pro
alijs: cum enim innitatur unioni cum Deo, &
Christo D. N. cuius omnes iusti sūt participes,
locat alijs pro alijs petere, ac sperare, se conse-
cuturos quod petent, confidentes promissioni
eiusdem Domini dicentis: *a si duo ex vobis cō-*
enserint super terrā, de omni re, quamcunq; pe-
tierint, fiet illis a patre meo, qui in cęlis est:

a Mat. 18. 19.

R 4

vba

X SPIRITUS
PONTE

Lib. 7. in
Luc.

b Mat 9. 2.
Marc. 2. 3.
Luc. 5. 18.

c. Ioa. 5. 16.

1. Reg. 16. 1.

vbi enim sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum, orans licet & petens cum eis. Magna (inquit S. Ambrosius) est Dei nostri liberalitas, quem si toto corde diligas, non solum licebit tibi petere pro te, sed etiam pro tuis proximis. Et cet eis fiducia desit, ob tuam exaudieris, & illi subuenietur: siquidem Christus d. N. b. v. fidem offerentiū paralyticum in lecto iacentem, vt illū sanitati restitueret, integrā ei reddidit in corpore & anima, dicens illi: Confide sibi: remittuntur tibi peccata tua, & postea: surge, tolle lectum tuum & vade in domum tuam. vt hoc intelligas, tantam vim habere fiduciam, etiam pro peccatoribus exaudiat, & ideo Ioan. dum hanc fiduciam commendat, ad d. c. Qui se et fratrem suum peccare, petat, & datur ei vita. Potens est. n. oratio ad impetrandam vitam gratiæ, ea spoliato. Verum est tamē, orationem & fiduciam petentis aliquid proficiaciorem esse: quia potest ipse propria mendimenta eius remouere; cum autem pro alio petitur, tantam illi interdum adhibent necessitatem, & malitiam, vt propter eam (testatur Basilio) non exaudiat, qui petit. Adeo benignus est & liberalis Deus, vt ne liberos suos amicos contristet, eorumve fiduciam imminuat: eos aliquando moneat, (vt ibidem testatur Iohannes notauit) ne orent pro hominibus modi obstinatis, & qui de propria sua mercede gaudēt. Sicut Samueli dixit Deus: d. V. s. quæ tu luges Saul, cum ego proiecerim eū, & a meo

prezentia remouerim: Et Ieremiæ dixit: *Tu
maiorare pro populo hoc, & non obsistas mihi:
quia non exaudiam te.* Et quid hoc aliud fuit,
nisi auferre illi affectum & propensionem o-
randi, & feruentem orationis Spiritum pro e-
is. Nam quando ipse eam suggerit ac inspirat,
nullus adeo est obstinatus peccator, qui per e-
am non conuertatur: siquidem S. Stephani ora-
tio, Sauli conuersionem impetrauit. Et ipse
Deus (vt ait Ezechiel) *inquirit ac desiderat in-
uenire virum qui interponat spem & fiduciam
suam, suisque orationibus stet oppositus contra
populum pro terra, ne dissipet eam.* Et Moyfi dixit: *g
Dimitte me, vt irascatur furor meus contra eos.*
significans se eius Oratione detineri, ne iratus
eos deleteret. O immensa Dei charitas, qui vult
ac desiderat iustos amicos suos, opponere se
ipsi, eiusque iram detinere, ne pro meritis ca-
stiget peccatores: Da mihi Deus tantam fidu-
ciam, vt iram tuam cohibere possim.

e Ier. 7. 6. &
c. 11. 14.

Act. 7. 59.
Ezech. 22.

g Exod. 32. 10

§. 2.

Signa exaudite orationis.

EX HAC cum Christo D.N. vnione pro-
uenit Heroica illa fiducia, quæ tanta effi-
cacitate ac securitate petit, atq; si, quod
petit, obtinisset; ac propterea, quasi pro iam
obtento, gratias agit. Sicut Christus D.N. Laza-
rum resuscitaturus, alta voce dixit: *a Pater gra-
tias ago tibi, quoniam audisti me; ego autem sci-
ebam, quia semper me audis, sed propter populū,*

a Ioan 11 41

X SPIRITUS
PONTE

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

qui circumstat, dixi: vt credant, quia tu me
 fisti. Et, cum Pater filium semper exaudiat, qui
 mirum, si tantam interdum fiduciam iustri-
 buat, qui cum ipsius filij voluntate sunt vni-
 vt in eadem oratione gratias agant, quod ipse
 in ea exaudierit. Et hanc (ait S. Bernardus) est
 formam Orandi, quam Apostolus b *gratiam* *oratio-*
tionem appellat: quæ cæteris orandi formis pre-
 stantior est, licet eò rarior quò preciosior; et
 pauci sint, quæ ad eam perueniant: Quia pauci tan-
 to feruore orant, vt in ipsa oratione sentiant se
 exauditos: Non est tamen abijciendus animus
 in desiderandis ac procurandis altioribus Dei de-
 nis; sed feruore virtutum ad ea aspirandam, ac co-
 tendendum est. Nam (vt idem S. Bern. ait) quò magis
 crescis in gratia Dei, eò magis dilatur fiducia
 tua, vt feruentius amans, maiori etiã fiducia o-
 res, & petas: Est quæ rationi consentaneum, vt ad
 sublimem orationem aspire; cuius fides tanta fit
 vt omnia speret; tantaque deuotio, vt quo modo
 potest, Deum ipsum cogat; & tanta charitas, vt
 quid petit; in ipsa Oratione sentiat se impe-
 trasse. Nam esto sit verum, quod ordinarie id Deus oc-
 cultet, & (vt ait Iob) *ci u inuocantem exaudierit*
me, non credo quod audierit vocem meam. Interdum
 tamen insigni quadam confidentia, quod ora-
 tio sit exaudita & acceptata, feruentem Ora-
 tionem remunerat; certum internè reddens
 (vt ait Cassianus) ipsum orantem, quod sit fa-
 cturus ea, quæ ipse petiuerit. Quæ fiducia fre-
 ctus est ipsius orationis. Talis fuit Oratio
 Annæ matris Samuelis, de qua dicit Scriptura,
 quod

Serm. 1. de
 mod. Oran-
 di.

b. 1. Tim. 2. 1.

Serm. 3. in
 Cant.

Idem lib. de
 digni amor.
 diuina. c. 3.

Job. 9. 16.
 S. Grego. lib.
 9. c. 11.

Collat. 9.
 c. 32.

quod Oratione sua absoluta, d abierit in viam
nam, vultusque illius non fuerint amplius in di-
versa mutati, ob securitatem, quam habuit,
quod esset Oratione sua exaudita. Talis quo-
que fuit Oratio e Sara, vxoris Tobia, & f Iu-
dith; Et ipsius B. Virginis Dominae Nostra,
cum à Christo filio suo petijt vinum in nupti-
is, quæ quod intellexisset suam petitionem fu-
isse exauditam, dixit ministris: g quodcumque
dixerit vobis, facite. Talem quoque fiduciam
habuerunt. h apostoli & alij Sancti, cum orarēt
pro impetrandis aliquibus miraculis, quæ à
Deo petebant.

HEROICAM hanc confidentiam, præce-
dere solet vehemens aliqua inspiratio, quæ nos
mouet ad orandū, cum tanta fiducia signūque
est, quod velit Deus concedere, quod ita peti-
tur. Vt enim S. Augustinus ait, Deus nos nō ex-
hortaretur ad orandum; nisi dare vellet, q̄ pe-
timus: Ita Spiritus S. nobis non inspiraret & ad
orandum impelleret, cū tot gemitibus; nec ad
rem talem in particulari petendā, accensis ad-
mo affectibus, nisi eam vellet nobis concedere:
Ideo enim dixit Apostolus, i Deum nosse, & ap-
probare ea, quæ desiderat Spiritus Diuinus: quā
do secundum Deum postulat pro Sanctis.

ALIUD quoq; signum externū solet con-
iungere Deus huic interno, mittens aliquā tri-
bulationē aut ignominia, quæ ipsam petiti-
onem & fiduciam reddat feruentiorem, vt &
humilitatem & patientiam præmio afficiat au-
diens tam feruentem petitionem, quæ fit à
tribu-

d 1. Reg. 11.

e Tob 3. 24.
f Iudith. 9. 17.
vide Glossā
ibi.

g Ioan 2. 5.
h Acto. 4. 30.

Signum ex-
audita Ora-
tionis.

1.

Ser. 29. de
verb Domi-
ni.

i Rom. 8. 27.
vide S. Tho.
2. 2. q. 21. a. 4.

2.

X SPIRITUS
PONTE

tribulato, quo modo permittit, Annam Samuelis matrem, cum feruentissimè oraret, afflicti-
iuria ab Heli Sacerdote, dicente illi : *k V / p*
k 1. Reg 1. 14 *quo ebria eris? digere paulisper vinum quo ma-*
des: quæ humiliter valde respondens, tandem
 meruit exaudiri, fierique voti compos. Et
 Virgini Domine nostræ, primum siccum val-
 de responsum dedit Christus dicens: *l Quid mi-*
hi & tibi est mulier, nondum venit hora mea.
l Ioan. 2. 4.
 in *Mat. 15. 26* in *Cananea* respondit asperius, quasi *cananea*
 compellans, & indignam, cui *paris filiorum da-*
retur: & vtrumque eò dirigebat Christus,
 eam orationem exaudiret; Et in eum sententia
a Iob. 12. 4. loquitur Iob. *n qui deridetur ab amico suo scilicet*
ego, inuocabit Deum, & exaudiet eum.
 3. DENIQUE, vt ait Richardus de S. Victore
 Super Cant. anima impetrat quod petit, vel ob magnitudi-
 nem fidei, vel ob humilitatem profundam, aut
 importunitatem, aut feruens desiderium & deuotionem,
 aut efficacem titulum & rationem, quam ad impetrandum allegat. Et præ-
 ter id quod petit, modò reuelationem, modò
 consolationem aliquam magnam, aut certitudinem
 accipit; interdum dubia manet, interdum verò se
 exauditam esse sentit: licet modò quo voti fiat
 compos, ignoret. Sicut senex Tobias intellexit, se
 o *Iobiz. 4. 1* *exauditum esse à Deo, vt mireretur:*
 cum petuisset liberari à miseris, quibus premebatur:
 sed deceptus est, existimans se per mortem ab eis
 liberari: dum: Quod tamen non per mortem, sed per
 liberationem à Caritate & paupertate factum fuit. Sed motibus
 illis

his internis (vt S. Bonauentura aduertit) de-
ceptio subesse potest, si tribuatur Spiritui fan-
cto, quod Spiritus ac desiderij nostri est propri-
um, proueniens à vehemēti nostra apprehen-
sione. Quare non est fides illis facillè adhiben-
da, nisi examinētur prius per doctrinam & re-
gulas, inferius tradendas.

Nunc sufficiat nobis vnā regula ad conie-
cturam faciendam, quænam Oratio sit exaudi-
ta: quæ regula deducitur ex his, quæ dicit S. Am-
brosius, cum declarat quæ res concurrant ad
Orationem, iuxta Christi D.N. sententiā, di-
centis: *p Si duo vel tres ex vobis consenserint su-
per terram, de omni re, quamcunque petierint,
erit illis à Patre meo.* Qui (inquit) sunt isti
duo aut tres, nisi corpus & anima & Spiritus S.
Quando itaque anima, colligit omnes sua po-
tentias interiores, intra penetrabile sui cordis,
vt oret Patrem suum in abscondito, non sine
aliquo minus recto & inani corpusque, suus
etiam colligens sensus externos, animæ con-
iungitur ad orandum sicut oportet; tum Spi-
ritus ipse S. accedens inspirat hanc vnitionem
cum animo quieto & pacato, vt efficaciter
& feruenter orent: signum est, adesse ibi ipsū
met Christum, in medio horum trium, & suā
authoritatem adhibere, vt talis oratio exaudi-
tur. O felicem vnitionem, in qua tot conueni-
unt, ad simul orandum æternum Patrem?
Quid manus desiderari, aut efficacius proponi
potest? O anima mea coniunge tuas facultates,
collige tuos sensus, coniungere diuino spiri-
tui, &

Processu re-
ligion. c. 19.

4.
De Instit.
Virginia. c. 1.
& 2.

p Matt. 18. 19

X SPIRITUS
PONTE

q Psal. 36. 4.

ritus, & vnire Iesu Christo filio Dei vni, & ratio tua, ab æterno eius Patre acceptetur, & *lectare in Domino*, (vt ait Dauid) & *dabitur tibi petitiones cordis tui*: Si enim ei placere tibi incundū; erit & ipsi, tuam orationē exaudi-

§. 3.

De causis dissidentia.

EX HIS quæ hætenus diximus, licet colligere causas, quæ vel minuunt, vel auferunt confidentiam in Oratione; ac proinde impediunt, quo minus exaudiatur.

PRIMUM .n. damnū hoc adfert quæ culpa, dissoluens vnionē cum Christo, & sanctissima eius voluntate, in eius præceptis præssa; tunc præcipuè, cum actu complaceti-

a Ioan. 3. 21.

quis in ea, aut rebellis est legi, aut a reprobis *dit eum cor*; nec tamen adhibetur remedi-

Lib 10. Mor. c. 11.

Tale .n. genus culparum (vt ait S. Gregorius cor ira deiicit), vt non ita confidenter petat, mereatur exaudiri. Quamobrè dixit Dauid.

b Psal. 65. 8

Iniquitatem si affexi, in corde meo, eius me actu oblectando, *non exaudiet Dominus*. Et Scri-

c Prou. 28. 9

ptis: *c Qui declinat aures suas, ne audiat legem Domini*. *Oratio eius erit execrabilis*. Si .n. tu non reddis

d Job. 35. 12.

Deo, quod ipse petit, quomodo confides, tibi daturum quod petis? Rectum est .n. quod

Deus aures suas obturet, ne audiat orationem eius, qui instar surdi alpidis, suas obturat pert-

naciter, ne diuinas audiat admonitiones. Et apud Iob dicitur: *d Ibi Clamabunt impij*, & non

ex. 11.

exaudiet, propter superbiam ipsorum. Non ergo
 supra audiet Deus & omnipotens causas singu-
 lorum intuebitur, qui temerè sine fiducia & vo-
 luntate faciendi, quod ille iubet, aliquid ab eo
 petit. Et in eodè sensu verū est, quod dixit cæc^{us}
 ille Euangelicus. *Scimus quia peccatores De-* e Ioan. 9. 13
us non audit qui videlicet de suis peccatis glo-
 riantur, Deūq; propter illa contemnunt, si quis
 merem desiderat peccata sua deferere; & re-
 liqua adhibet, quæ ad benè petendum sunt
 necessaria, Deus non despiciet eius oratio-
 nem.

DEINDE etiam illa culpa, quæ dissoluit v-
 nionem cum proximo, multum nocet debitæ
 fiducia. Nam per repercussionem etiam, laxat
 vñionem cum ipso Christo, qui dixit: *f cum sta-* f Marc. 11. 25
bitis ad orandū, dimitte, si quid habetis ad ver-
sus aliquem: ut & Pater vester, qui in cælis est,
dimittat vobis peccata vestra: Quod si vos non
dimiseritis; nec pater vester dimittet vobis. Ec-
 ceteris nobis significans, fiduciam imperandi re-
 missionem, quam petimus, innitri ei, quam nos
 nostris proximis concedimus. Et quomodo po-
 teris sperare Deum exauditurum, quod petis
 in nomine Christi; si tu non audis proxi-
 mum tuum, aut pauperem petentem aliquid
 in eodè nomine? *eadem quippe mensura, qua* g Lucæ. 11. 38
mensus fueris proximum indigentē, remetietur
tibi in tua necessitate clamanti. Purga ita-
 que animam tuam ab omni culpa, & mox cres-
 cet fiducia tua. Sic enim est apud Iob: *h si iniqui-* h Iob. 11. 14.
tatem, qua est in manu tua abstuleris à te,

tunc

X SPIRITUS
 PONTE

*tunc leuare poteris faciem tuam, absque ma-
la & pudore, & stabilis eris, & non time-
re. Attende itaque quicquid Deus in corde tuo
reprobare potest, cum oras; illudque à te re-
moue, ne culpa, quæ te reprehendit, timor
rem reddat ac retardet: audi tu Deum, ut re-
us exaudiat. Citius enim (ait S. Augustinus)
exaudit Deus vel vnã obediẽtis Orationem
quam decem millia inobedientium. Et
magis obediens fueris Dei præceptis; eo
Eusebius Nicæus) erit Deus magis obedi-
tuis orationibus. Obedientia enim plurimum
auget fiduciam.*

S. Gregorius
in eundem
locum.

Lib. de ope-
re Monarch.
c. 17.

Homil. 3. ad
Monach.

Serm. 10. in
Cant.

i Hebræ. 3. 6.

PRAETER hæc, alia diffidentia (ait S. Bernardus) locum in nobis habet, eò quod in obsequio tyrones simus; aut fuerimus tepidi. tyronum enim vnio cum Christo & obedientia, quia recens est; ac propterea suæ fidelitatis magna indicia non dederunt mirum non est, si non sentiant in se quasi pignus quoddam ad fiduciam ad eò sublimem, que illi, qui sunt antiqui domestici in domo Dei, diu constanter que serui erunt. Qui autem sunt antiqui in eadem domo, remissionem tamen ac tepidiores fuerunt in obsequio domino; illis tepiditas valde minuit fiduciam, quod dedit antiquitas. Antiqui autem & seruitutes, i sunt (vt ait Apostolus) domus Christi in qua ipse habitat, retinentque fiduciam & gloriam spei firmam vsque ad finem. Fidelia enim & constantia seruitia, magnum illis pignus adferunt, ut glori-

orientur de spe, quam in Deum habent; cū
 quæ opera faciunt stupenda, suisque orationi-
 bus impetrant, quod multa millia hominum
 impudorum non possent impetrare. Talis erat
 Elias ille, cuius oratio, instar erat clavis ca-
 loris: *ut plueret: aut daret, aut non daret*, de quo S. Ia-
 cobus ait: *Elias homo erat similis nobis passibilis*
et oratione orauit, ut non plueret super terram,
et non pluit annos tres et menses sex. Et
postquam orauit, et celum dedit pluuiam. In que
 apparet, quantus fuerit eius feruor in vi-
 ra. Similitudo ergo naturæ nos inuitat ut eius
 imitemur feruorem, quò impetrare possimus
 donum confidentiæ eius & orationis efficacia-
 tem. *Multum enim* (ait idem Apostolus) *ua-*
let oratio iusti assidua. Et quò quis fuerit iusti-
 or, eò erit eius oratio potentior, si eodem quo
 cepit feruore perseveret, donec illa exaudia-
 tur.
 Verum multo erit melius, conijce-
 re oculos in Iustum Iustorum Christum Ie-
 sum: qui non contentus quod orationis con-
 stantiam verbis grauissimis doceret, adiecit
 quoque exempla eius efficacissima. Siquidem
 in horto Gethsemani, cum summa fiducia &
 Spiritus feruore Patrem suum orauit; & cum
 non fuisset exauditus, secundo & ter-
 tio redijt, perseverando in singulis orationib.
 longo tempore; & in vltima eousque fer-
 uorem auxit, ut præ in *agonia, guttas sangui-*
nis sudauerit, nec ab orando destiterit, donec
celestis pater Angelum mitteret, qui ipsum con-
fortaret. Si igitur hoc modo tu orat Seruator

2. Reg. 17. 1.

Iacobi 5. 71

Luc. 12. 4

L. D. P. Tract. 1.

S

qu.

X SPIRITUS
PONTE

qui non tam pro sua, quam pro tua necessitate
orabat, nec tam pro suo commodo, quàm pro
exemplo, in Oratione perseverabat, quomodo
debet te orare, & in orando perseverare, donec
veniat è cœlo favor & gratia, quam petis.

Lib. de con-
stit. Monast.
c. 1.
S. Thom. 2. 2.
q. 83. a. 15. ad
2.

à Isai. 1. 38.

o Iacob. 4. 3.

li, (inquit S. Basilius) conqueri, si non ex-
dieris; tua est enim culpa, eò quod male petis
absq; fiducia scilicet, aut valde tepide, & non
tibi non expedit, aut non perseveranter, & non
mittendo feruorem, quo tempore petitionem
tuam fuisses obtenturus. Pete itaq; quod peten-
dum est: pete confidenter, feruenter, ac perse-
ueranter, sicut Deus vult; & nisi te audierit, non
veni & argue eum. O Deus æterne, qui nos
nos orare, & ad id inspirationibus tuis per-
ues, ob summorum desiderium, quo te
nos audiendi de me ipso conquero: quia
me nò audis, de te nò est, qd conquerar me
culpa, o si petas nò accipis, eò quod male peto.
Moue me Domine efficaciter, ad ita peten-
dum, sicut iubes, vt me ita audias, si-
cut offers te audi-
turum.

or so